

GÜZEL ATLAR ÜLKESİ

Akgün Akova

© KARAKARGA YAYINLARI 280

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

GÜZEL ATLAR ÜLKESİ

Akgün Akova

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Yayına Hazırlayan: Gülden Akıncı

Editör: Başak Tan

Kapak Tasarım: Akgün Akova, Gülden Akıncı

Reklam ve Tanıtım Müdürlü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: İstanbul, Ekim 1996 (*Çınar Yayınları*)

2. Baskı: İstanbul, Mart 1997 (*Çınar Yayınları*)

3. Baskı: İstanbul, Ekim 2003 (*Çınar Yayınları*)

4-5. Baskı: Mayıs 2020

ISBN: 978-605-7865-85-4

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker
Karakarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

karakargayayinlari

karakargayayinlari

karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

GÜZEL ATLAR ÜLKESİ

Akgün Akova

İçindekiler

KANATLI YAZILAR	9
Tahtakuşlar Çetesi.....	11
Hamama Giden Pelikan	20
“Kendime Yolda Rastladım”	28
Pablo ile Paloma.....	45
Pablo ile Jacques, Bir de Orhan.....	52
OYUNCAKLI YAZILAR.....	63
“Elime Ne Geçerse Oyuncak Yaparım”	65
Ya Canını, Ya Oyuncağını!.....	69
Bana Bir Oyuncak Alanın Çocukluk Arkadaşı Olurum!	74
KAPLUMBAĞALI YAZILAR.....	81
Kaplumbağa Terbiyecisi	85
Güzel Atlar Ülkesi.....	91
Sümela Manastırı’ndaki Taşkıran Çiçeği	99
Aydın ve Kaplumbağa	108
Su Düşünürü	112

SAÇLI YAZILAR	119
"Her Yanı Saçlarla Kaplı Bir Kadın"	121
Deliliğin Saçları	131
"Saç Önemli Olsaydı, Kafamızın İçinde Biterdi!"	141
BIÇAKLI YAZILAR	149
"Aşk Şarkıları Söyleme Bana, Annemi Uyandıracaksın"	151
"Bir Hançerin Paslanırken Çıkardığı Gürültü"	156
"Çılgınlığın Keşfi"	161
Isıtarak Bıçağını Karnının Altında	167
Son At ve Kurtlar	175
YOLUN SONU.....	191
"Rahmetli de Sollardı!"	193
Kaynakça	201

*bu kitap
gerçeğin düş gördüğü,
düşün de gerçeği gördüğü
yerlerde
yazılmıştır*

KANATLI
YAZILAR

TAHTAKUŞLAR ÇETESİ

“Okurlar, her zaman olduğu gibi, bu yazının da ne kadarının gerçek, ne kadarının düş olduğunu soracak olurlarsa; onlara söyleyebileceğim şey, gerçek sandıklarının düş, düş sandıklarının da gerçek olduğudur.”

Güneş iyice yükselmiş, gökdelenin aynalı camlarında kendini seyrederemez olmuştu. Kristal gibi parlayan binanın içinde gazete çalışanları, bir sonraki günün haber ve yazılarını yetiştirme uğraşı içindeydiler. Telefonlar ve faksler sözcüklerin hamallığını yapıyor, elektronik aygıtların gözbebekleri yanıp sönüyor, bilgisayar ekranlarındaki kitap sayfaları ve yazar resimleri sürekli değişip yenileniyordu. Birden büyük bir şangırtı koptu. Katlardan birinin camları kırılmış, içeriye bir şey düşmüştü. “Bomba! Bomba atıldı!” diye bağırıyor adamın biri. Ödleri patlayan insanlar, çıkış kapılarına doğru koşmaya başladılar. Bağırarak ve çığlıklar atarak kaçarken masalara çarpıyor, bilgisayarları düşürüp kırıyor, yerlere yuvarlanıp birbirlerini eziyorlardı. Korkunun satır başındaydılar. Birkaç dakika içinde, yerde baygın yatan iki yaralı dışında herkes kaçmış, ortalık hurdalığa dönmüştü. Camı kırıp içeri düşen şey, her neyse, yerde öylece duruyordu. Kısa bir zaman sonra, bomba imha uzmanları sessizce içeri girdiler; ellerindeki aygıtlarla yerdeki nesnenin

yanına yaklaştılar. Bombanın tipini saptamaları gerekiyordu öncelikle. Ama yerdekinin bir bomba olmadığını anlamakta gecikmediler. Tahtadan yapılmış bir kuştu; evet evet, yanlış okumadınız, tastamam tahta bir kuştu bu. Maviye boyanmış, kanat uçlarına da fırçayla siyah çizgiler atılmıştı. Kuyruğuna takılmış olan yay ile kanatlarının sivriliiği, onun gökdelene bir zemberek ya da fırlatma sistemi ile gönderildiğini anlatmaya yetiyordu. Kuşun karnındaki küçük bölmeden bir kâğıt çıktı. Kâğıtta şunlar yazıyordu:

“Gökdelenin sahiplerine ve çalışanlarına uyarıdır:

Biz Tahtakuşlar Çetesi olarak, ikiyüzlülüğüyle yeryüzünü bütün canlılar için yaşanılmaz duruma getiren insana karşı, özgürlüğü simgeleyen kuşları savunmak ve korumak amacındayız. Bunun ilk adımı olarak, gökdeleninizin güney ve batı yönlerine bakan yüzeylerine camdan kuş evleri yapmanız konusunda size bir hafta süre veriyoruz. Adet, ölçü ve biçimleri ektteki çizimlerde dir. Bunu yapmadığınız takdirde, kuşlarımızın size yine konuk olacağını zı bilmenizi isteriz.”

Herkes bunun pahalıya patlayan bir eşek şakası olduğunu düşünüyordu. Korku kısa zamanda öfkeye dönüştü. Öfke, yönetim kurulu toplantısında da sürdü. Olayın bir şiddet hareketi olduğu, terörist bir çetenin amaçlarını gizleyip korku saçmak için böyle bir yola başvurduğu, suçluların derhal yakalanması gerektiği yazıyordu ertesini günkü gazetede. Mavi kuş için, bir “patlamayan bomba” demedikleri kalmıştı. Hiç kimse onun türünü merak etmemişti. İşte, Tahtakuşlar Çetesi’nin futbol maçlarıyla, cinayetlerle, hırsızlıklarla, seks ve siyaset haberleriyle yozluğa gömülen ülke gündemine girişi, bu küçük, tahta mavi kaya ardıcı ile oldu.

Oysa Tahtakuşlar Çetesi’nin ortaya çıkışı hiç de öyle yeni değildi.

Yaklaşık üç aydır kentte birçok inşaatın sahibine, yapılarına kuş evleri eklemeleri gerektiğini belirten mektuplar gönderiliyordu. Bazı evlerin camları geceleyin fırlatılan taşlarla kırılmış, taşlara sarılan kâğıtlarda, pencerelerin kenarlarına sökülüp takılabilir kuş barınakları asılması istenmişti. Kimi bildirimlerde ise insanların kuşları unuttuğu, bunun da özgürlüklerin her geçen gün daha çok yitirilmesinden kaynaklandığı belirtiliyor, kuş evlerinin önemi vurgulanıyordu.

Gazetenin Tahtakuşlar Çetesi'ni "terörist" olarak nitelendirip, binasına kuş evi yapmama kararı alışından altı gün sonra, upuzun gagalı bir kuş binanın orta katlarından birinden içeri girdi. Gazetede bir öncesine benzeyen bir panik yaşanırken, koca kuş iki tur attıktan sonra başka yöndeki pencere camlarını kırarak uçtu gitti. Ertesi gün, elektronik aksamla donatılmış uzaktan kumandalı bir tahta leyleğin gazeteye saldırdığı yazıyordu baş sayfada. İşin ciddi olduğu ve Tahtakuşlar Çetesi'nin kolay kolay pes etmeyeceği anlaşılıyordu.

Rakip gazetelerden biri, olayların düzmece olduğunu, kuş saldırısına uğrayan gazetenin, düşen satış rakamlarını yükseltmek için böyle bir olayı tezgâhladığını yazdı. Ertesi gün, bu haberi yayınlayan gazetenin camları da iri mermiler gibi uçan tahta bir serçe sürüsü aracılığıyla tuzla buz oldu. Ve aynı gazete, bir gün sonra, tahta serçelerin bıraktığı mesajı ilk sayfadan yayımlamak zorunda kaldı:

"Amacımız, yalnızca insana ait olduğunu sandığınız yeryüzünün, bütün canlılarca eşit haklarla kullanılması gerektiğini göstermektir. Kuş evleri, bu düşüncenin küçücük bir adımıdır. Herkesi, yapılarına kuş evi yapmaya çağırıyoruz."

Artık ülkenin gündeminde Tahtakuşlar Çetesi vardı. Bu gizemli çeteye ilgili söylentiler aldı yürüdü. Sözüm ona, elebaşları bir şairdi; çetenin üyeleri arasında bilgisayar mühendisleri, mimarlar, ruh bilimciler vardı. Televizyon programlarında gün geçmiyordu ki, onlardan söz edilmesin. Sol partilerden biri, onları sınıf kavramından ve toplumsal gerçeklikten uzak bularak, açlık grevleri, yargısız infazlar ve kayıplarla dolu bir ülkede Tahtakuşlar Çetesi'nin gündemi saptırmaya çalıştığını iddia etti. Üstelik milyonlarca insanın evsiz olduğu bir dünyada kuş evlerinden söz etmek, fazlaca “lüks”tü parti yöneticilerine göre. Doğa ve çevre dernekleri de kuş evi yapmanın sorunu çözmediğini, esas olanın kuşların yaşadığı doğal alanların korunması gerektiğini söyleyip, çeteyi ütopyacı olmakla suçluyorlardı. Kanarya Sevenler Derneği üyeleri ise Tahtakuşlar Çetesi'nin düşüncelerini hemen benimseyip çeteye topyekûn katılmak istediklerini belirterek, çetenin adresini sordular! Ülkeyi bir anda “Tahtakuşlar tişörtleri”, “Tahtakuşlar anahtarlıkları”, “Tahtakuşlar çakmakları” sardı. Bir kadın dergisi, her sayıda bir dişi kuşun posterini vermeye başladığını müjdeliyordu! Çok geçmeden yerel bir gazete, kuponla muhabbet kuşu vereceğini ilan etti! Haber aynen şöyle idi:

“Gazeteler arasındaki promosyon savaşına Ege Bölgesi'nde yayımlanan Gazete Ege, görülmemiş kampanyayla katıldı. Gazete yöneticileri 1. kuruluş yıldönümlerinde 29 kupona muhabbet kuşu vermeyi kararlaştırdı. Bugüne kadar ev eşyası ve temizlik maddeleri dağıtan Gazete Ege, kafes ve aksesuarlarıyla muhabbet kuşu vererek satış rakamlarını artırmayı planladı. Gazete Ege Halkla İlişkiler Müdürü Abide Ejeyit, okul ve kreşlerde yaptırdıkları araştırmalarda çocukların büyük bir bölümünün evcil hayvan istediğini saptadıklarını belirterek, ‘Çok yakında yeni promosyonumuza

başlıyoruz. Kuş promosyonu tuttuğu takdirde ardından balığıyla akvaryum vereceğiz,' dedi."

Uyanık bir vatandaş polise telefon edip, tatile gittiği Altınoluk yakınlarında bir köyde, Tahtakuşlar Etnografya Galerisi adında özel bir müze bulunduğunu, bu müzenin çete ile ilişkisi olabileceğini bildirdi. Üstelik bu yöre, İda (Kaz) Dağı'ndaydı ve kaz da bilindiği üzere, evcilleştirilmiş bir kuştu! Böylece içinde Türkmen kültürüne ait giysilerin, çadırların ve yüzlerce ürünün sergilendiği, UNESCO ödüllü bu alçak gönüllü müze de curcunadan nasibini aldı. Köye giden polisler elleri boş, cepleri melisa ve kandil çayı dolu olarak geri döndüler. Çeteye meteye rastlamamışlardı ama köy kahvesindeki muhabbette dünyanın ilk güzellik kraliçesi yarışmasının İda'da yapıldığını öğrenmişlerdi. Hera, Athena ve Afrodit arasındaki bu yarışmanın seçici kurulu tek kişiden oluşuyormuş. Paris, en güzel kadına verilecek elmayı Afrodit'e uzatmış.

Yazının burasında, "Yahu, şimdi bize ne bu mitolojik güzellik yarışmasından! Tahtakuşlar Çetesi'ne n'oldu, onları anlat!" diyebilirsiniz. Çok haklısınız! Ama güzellik yarışmasından boşuna söz açmadık, çünkü Tahtakuşlar Çetesi hakkında söylenti üstüne söylenti üretildiği bir zamanda, işi dansözlüğe dökmüş eski bir güzellik kraliçesi de dedikodu gazetelerine manşet olmuştu. Sayfanın göbeğinde çıplak bir resmi yer almış, iri memelerinin arasına da bir muhabbet kuşu konmuştu. Fotoğrafı görenlerin bir kısmı, "Ah o kuşun yerinde ben olsaydım," demişlerse de kuşun tek düşüncesi, çat çat çat flaş patlatan fotoğrafçının ne zaman defolup gideceğiydi. "Kuşlara pek meraklı" olduğu her pozundan belli olan "hatten kişi" bombayı füzeleriyle değil, sözleriyle patlatmıştı:

"Tahtakuşlar Çetesi'nin reisi ile beraberim. Onun gibi ateşli bir

erkeğe daha önce rastlamadım. Birlikteyken kendimi kanatlanmış kuş gibi hissediyorum. ‘Kuş’u sabahlara kadar ötüyor, susmak nedir bilmiyor. ‘Ötüşüne de öpüşüne de’ bayılıyor. Adını kuş tüyü yastığımın altında sır gibi saklıyorum.”

İşin iyice cılkı çıkmıştı artık. Hemen her gün birisi ortaya çıkıp çetenin reisi olduğunu iddia etmekteydi. Ama iş kurcalanınca hiçbiri “kuşlama” eylemlerinin tümünü açıklayamamakta; hele hele, hangi tahta kuşla nereye “harekât” yapıldığını hiç kimse bilmemekteydi. Bu yüzden “sahte reisler” kolayca saptanabiliyordu.

Bu arada çetenin eylemleri etkisini göstermiş, kentte tuzla buz olan binlerce camla birlikte birçok binanın cepheleri kuş evleriyle şenlenmişti. Kuş evlerine ilk sahiplenenler güvercinler oldu. Ne de olsa bu konuda tecrübeli ve örgütlüydüler. Tahtakuşlar Çetesi yeni bir bildiri yayımlayarak, bundan böyle kuş evlerinin bir bölümünün ağızlarının, güvercinlerin giremeyecekleri kadar küçük yapılması gerektiğini duyurdu. “Ev” sahibi olmak küçük kuşların da hakkıydı. Kentte pıtrak gibi çoğalan kuş evi yapımcıları bu bildiriye hemen uydular. Ağaçlara, elektrik direklerine, yüksek bahçe duvarlarına da ahşap yuvalar asıldı.

Derken beklenmedik bir şey oldu. Tahtakuşlar Çetesi’nin reisi, bir televizyonun canlı yayınında kendilerini “vatan haini” olarak niteleyen bir milletvekiline açtığı telefonda, naif amaçlarının bile kapitalizm tarafından çıkar aracına dönüştürüldüğünü, binlerce kişinin ya da kurumun çetenin adını kullanarak büyük paralar kazandığını, kendilerine bile yabancılaşmış olan bireylerin “kuş evi” simgesini çarpıttığını, bu nedenle çetenin eylemlerine şimdilik son verme kararı aldıklarını, yeni bir ad ve güncelledikleri çözümlerle yeniden ortaya çıkacaklarını söyledi. Ancak, son ve

büyük bir eylem daha yapacaklardı. Bu saldırının, ülkenin halktan en fazla kopmuş ve insani değerlere en fazla yabancılaşmış olan kurumuna yapılacağını da ekledi. Kendisine UFO'lar hakkında ne düşündüğünü sonra yalaka spikere de, "Herkes kuşları unutmuşsa eğer, mıçayım UFO'larına!" dedi ve devam etti, "Size Tahtakuşlar Çetesi'ni kurmamıza ve eylem yöntemlerimizi belirlememize yol açan kitabı okumanızı öneriyorum. Cengiz Bektaş'ın *Kuş Evleri* adlı kitabını yani. Ama o temiz yürekli kitabı bile anlayacağımızdan kuşkuluyum."

Tahtakuşlar Çetesi'nin kendi kendini "feshetmesi" büyük yankı yarattı. Değişik ülkelerden yüzlerce gazeteci ve televizyon muhabiri "son eylem"i görüntülemek için ülkeye geldiler. Ama bunun nereye yapılacağını kimse bilmiyordu. Gazeteler, Cengiz Bektaş'ın kitabından rastgele alıntılar yapıyordu. Hatta biri, üç gün sonra gazeteyi alan herkese hediye olarak kitabı vereceğini ilan etti. Başka biri, Bektaş'ın çetenin gizli reisi olabileceğini yazdı. Oysa kitabın sunusunda şöyle diyordu Cengiz Bektaş:

*"İnsanın cümle yaratılmışla
dengede
sevgi ilişkisinde olması
günümüzde
her zamankinden daha
önemliyen,
bunca sevgisizliğe,
bunca yalnızlığa,
bunca yabancılaşmaya
itilişimiz neden?"*

*Hiçbir çıkar gözetmeksizin,
yalnızca karşısındakini
korumak isteğinden doğan
'kuş evleri' üzerinde
düşünmek bize kimi
unuttuklarımızı
anımsatabilir."*

Tahtakuşlar Çetesi'nin eylem biçimini kitaptaki bir bölümden etkilenerек seçtiği de anlaşılmıştı:

"Dışarıda korunak bulamayan kuşlar bu işi nasıl çözerler hiç rastlayıp gözlediniz mi? Ben gözlemedim. Ama Lemi Ş. Merey'den okudum: 'Güvercinlik bulunmayan binalarda güvercinler bina içine girip yuvalanmak için özel yöntemler kullanır. Bir fedai güvercin hızla dışlık cama çarparak onu kırar ve genellikle ölür. O kıramazsa bir ikinci, hatta bir üçüncü aynı yolu deneyerek sonunda başarıya ulaşır."

Aynı gün Cengiz Bektaş çıktığı bir televizyon programında şunları söylüyordu:

"New York'ta bir ana caddenin kaldırımında, orali bir hanımla yürüyorduk. Birden az ötemizde yere düşüp öylece kalakalmış bir adamı gördüm. Giysileri eski, kötü... Yüzü sağlıksız, gözleri kapalı... Ona doğru bir iki adım ancak attım... New Yorklu hanım çekiştirdi: 'Bırak onu!'

'Kim bilir ne olmuş zavallıya? Yardım etmeliyiz!'

'Bu senin işin değil! Sigortası vardır...'

'Ya yoksa!'

'Kendisi düşünmeliydi...'

'Canım bin türlü insanlık durumu var. Neden, nasıl olursa olsun düşmüş işte. Yardım etmek gerekmez mi?'

Neredeyse zorla çekiştiriyor beni New Yorklu hanım. Elin ülkesin-desin, bilemezsin ki... İnsanın insanla ilişkisi buralara mı gelecekti? Annem yeni pişirdiği mis gibi kokan yemekten bir sahana koyuyor, kapağını kapatıp bana uzatıyor: 'Kokusu gitmiştir, canları çeker. Bunu komşuya götür, annemin selamı var, de.'

Elbette yirminci yüzyıldayken on dokuzuncu yüzyılı yaşıyorduk. Ama yirminci yüzyıl daha insancıl olmamalı mıydı?"

Cengiz Bektaş bu konuşmayı yaptığı sırada, Büyük Millet Meclisi'ndeki bir oturumda milletvekilleri birbirine küfür ediyor, tükürüyor, tekmeleyip yumruk atıyorlardı. Ve ötelerde, uzaktan kumanda edilen irili ufaklı, kartallı saksığanlı, martılı bülbüllü yüzlerce tahta kuş, büyük bir hızla Meclis binasına doğru yaklaşıyorlardı.

HAMAMA GİDEN PELİKAN

Bazen olmadık yazılar, umulmadık çağrışımlar yapıyor insanda. Kore'ye bir zamanlar "Marş! Marş!" asker gönderen bir ülkenin gazetelerinde çıkan küçük bir haber, beni alıp ak mermerli kurna başlarına götürdü. Yazı musluğunu iyice açıp her yanı suya sabuna boğmadan önce, haberi bir gözümüzden öbür gözümüze geçirelim:

"Güney Kore Başbakanı Lee Soo-Sung, randevuevi sahiplerinin işletmelerine 'Türk Hamamı' adını vermemelerini istedi. Açıklamanın Türkiye'nin Seul Büyükelçiliği'nin yoğun protestoları sonunda yapıldığı bildirildi. 'Türklerin duygularını göz önünde bulundurmalıyız,' diyen Soo-Sung, 'randevuevi şeklinde işletilen sauna ve masaj salonlarına Türk Hamamı demekten vazgeçmeliyiz,' şeklinde konuştu. Başbakan açıklamasında, Türkiye'deki genelevlere 'Kore evi' denmesini Korelilerin de hoş karşılamayacağını savundu. Türkiye'nin Seul Büyükelçiliği'nde görev yapan Derya Dingiltepe de büyükelçilik tarafından yapılan protestonun, orijinal Türk hamamlarının Kore'deki evlerden farklı olduğunu Kore halkının anlaması için yapıldığını belirtti."

Efendim, Kore'deki Türk hamamları ile ilgili düşüncemi sormayınız! Ben zaten hamama gitmeyi pek sevmem! Bu "hamam sevgisi eksikliği"nin kubbesinde, geçmişte yaşadığım sulu facialar yatar.